

dene vedblive at være, som de ere i Øjeblikket, men endnu meget mere, naar Trafikken paa Grund af den faste Broforbindelse vil stige meget betydeligt.

Det ærede Medlem fra Møen (L. Jesen) talte meget ivrigt for, at man hellere skulde vælge den helt østlige Retning og etablere Broforbindelse over Møen, lægge Broer mellem Sjælland og Møen og Møen og Falster. Det ærede Medlem havde sikkert ikke Ret i sin Argumentation, den Retning, der foreslaas i Forslaget, er den eneste rigtige. Jeg har haft Lejlighed til i Fjor at beskæftige mig med Sagen, og jeg har, kunde jeg næsten sige, ikke ladet den ude af Tankerne siden, men jo mere jeg tænker derover, des mere bestyrkes jeg deri, at den Retning, der her foreslaas af Ministeren, er den eneste rigtige. Det er den, dels fordi det er den nemmeste Vej at komme over, og dels fordi den vil være den mest fordelagtige for Sejlskibstrafikken. Hvis Retningen var bleven den, som var foreslaaet i Fjor og blev anbefalet af den forrige Trafikminister, det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup), vilde man sikkert have faaet mange Klager at høre for Sejladsens Vedkommende. Saadanne Klager ville forstumme, naar Retningen bliver den her foreslaaede. Der er en Ting, der har interesseret mig særlig paa dette Forslag, det er Tanken om i Stedet for en Svingbro at anbringe en Løftebro. Det vil vistnok være meget fordelagtigt. Det er vanskeligt for en Lægmand at dømme derom, men jeg skulde tro, at en saadan Løftebro vilde lægge Sejladsen langt færre Hindringer i Vejen end en Svingbro. Jeg synes, det ligger ret klart for, og jeg tror derfor ogsaa, at man skal tage Tanken under Overvejelse, saa meget mere, som denne Løsning ikke bliver dyrere end den anden.

Naar jeg her har udtalt saa bestemt, som jeg kan, at jeg er overordentlig gunstig stemt for, at Sagen føres igennem allerede i Aar, kan jeg ikke lade være at tilføje, at jeg i høj Grad beklager, at den højtærede Minister er fremkommen med dette Forslag paa saa sent et Stadium, at man næsten ikke kan se Mulighed for at faa det ført igennem. Hvis den højtærede Minister havde fulgt den Anvisning, der blev given ved den i Fjor vedtagne Lovs § 2, at Resultatet af de Undersøgelser, der skulde foretages, skulde fremlægges for Rigsdagen ved Begyndelsen af den ordinære Rigsdagssamling 1909—10, vilde der have været Lejlighed for det Udvalg, som kom

til at beskæftige sig med Sagen, til nøje at undersøge Forholdene og tage Standpunkt dertil. Naar Forslaget nu fremkommer, jeg kunde næsten sige, i den 11te Time, er det næsten udelukket, at Udvalget kan tage nogen Bestemmelse, kan sætte sig saaledes ind i Sagerne, at det kan tage Ansvar for, hvad der kan tilraades og hvad ikke. Det er næsten givet, at det maa handle i blind Tillid — hvad det vel ogsaa udmærket kan — til den højtærede Minister og til dem Indsigt, som den højtærede Minister har paa disse Omraader. Men det er maaske alligevel lidt meget forlangt, at det skal nøjes alene dermed, og at det skal være afskaaret fra personligt at sætte sig ind i Forholdene og søge at faa et klart Blik over og en fast Overbevisning om, hvad der er det rigtige, og hvad der ikke er det rigtige. Jeg vil gerne have Lov til at spørge den højtærede Minister om, hvad der egentlig har bevæget Ministeriet til at trække denne Sag saaledes i Langdrag, at den ikke har kunnet komme til at foreligge før. Jeg er overbevist om, at hvis den var fremkommen tidligere, paa det Stadium, som det var Rigsdagens Ønske i Fjor at faa den fremlagt paa, havde der været ikke ringe Udsigt til at faa Lovforslaget ført igennem, ja, jeg tror endog, at saa vilde Lovforslaget være ført frelst igennem Rigsdagen. Naar dette nu bliver vanskeligt og maaske mislykkes, i alt Fald, hvis det mislykkes af den Grund, at der ikke bliver Tid og Lejlighed for Udvalget til at sætte sig tilbørligt ind i Sagen, forekommer det mig, at det er den højtærede Minister, som kommer til at bære Ansvar for det og ikke Rigsdagen.

Det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) fremkom med en Ytring om Lovforslagets § 4, som jeg til Slutning skal fremføre, fordi jeg ikke gerne vil lade den uomtalt, idet jeg i et og alt kan slutte mig dertil. Det forekommer mig, at Affattelsen af § 4 er saaledes, at det vil være vanskeligt for os at gaa med til den. Jeg forstaaer meget vel, at der skal tages alt muligt Hensyn til Skibsfarten, og det er mit Ønske, at der paa alle Omraader ved Anlægget af denne Bro tages alt muligt Hensyn til Skibsfarten, men jeg mener, at man ikke i dette Tilfælde skal binde sig paa Forhaand ved en Paragraf som denne § 4. Hermed skal jeg slutte, men jeg vil ikke gøre det uden paa det varmeste at anbefale det høje Tings Medlemmer at se paa denne Sag med den allerstørste Velvillie og søge at faa den ført